

MLADÝ

Misionár

Jeseň 2014, ročník XX.

ČASOPIS
SEMINARISTOV
SPOLOČNOSTI
BOŽIEHO
SLOVA

3

WWW.MLADYMISIONAR.SK

ÚVODNÍK

Priatelia, denne sa vydávame na cesty. Dennodenne vychádzame z dverí našej izby, bytu, domu, školy, či práce. Otvárame a zatvárame dvere. Denne. Poväčšine vieme, keď už stojíme pred dvermi, čo nás čaká. Inokedy však nie. Niekedy sa ocitneme pred úplným neznámom a po otvorení dvier ostávame v úžase. Niečo podobné som prežil pred dvoma rokmi. Stál som pred dvermi na ktorých bol nápis „Mladý misionár“. Otvoril som ich a prešiel nimi. Objavil som nie len to, čo som už očakával, ale i to, čo som nečakal. Tlač, či grafika mi boli celkom známe. Novinkou, aj keď peknou, bolo zhromažďovanie článkov, fotiek, či komunikácia s korektormi. Práca na časopise je náročná.

Teraz, v tomto čísle a v tomto úvodníku sa vám z pozície, už „emeritného“ šéfredaktora, prihovám posledný krát. Chcel by som vyjad-

rit' vďaka svojim spolubratom, ktorí mi pomáhali s tvorbou časopisu, najviac grafikom, ale i všetkým, ktorí hoci i len jediným článkom, či správou prispeli k tomu, že sme mohli predchádzajúcich niekoľko čísel vydať. Bratia vďaka. Taktiež ďakujem i vám, priatelia-čitatelia, za vašu vernosť nášmu časopisu.

Nadišla chvíľa, kedy za sebou zatváram dvere „Mladý misionár“ a idem ďalej ... do nového neznáma a uvidím, aké budú tie nasledujúce dvere, ktoré otvorím.

Požehnané dni vám želá.

Tomáš, SVD

LIST Z MISÍÍ

názov: Pozdrav z Mexika

Správa od
nášho spolubrata
Michala Vrtáka, SVD
z jeho misijnej
skúsenosti v Mexiku

REPORTÁŽ

**názov: ČO MI CHCEŠ PANE
POVEDAŤ?**

Frť. Juraj Begany, SVD
píše o svojej skúsenosti
z kurzu tvorby mozajok
u svetoznámeho
P. Marka I. Rupnika, SJ

SPRÁVA

názov: CYKLOPŮŤ DO RÍMA

Krátku správu a svoje
zážitky z dobrodružnej
cyklopúti do Ríma
ponúka
Frť. Juraj Petrovič, SVD

2 ÚVODNÍK

4 ÚVAHA O ...

7 MISIJNÁ KRAJINA

10 ROZHOVOR

13 LIST Z MISÍÍ

19 ZO ŽIVOTA SV.ARNOLDA

21 REPORTÁŽ

22 PLAGÁT

27 POVOLANIE

30 SPRÁVY

39 HUMOR

39 HÁDANKA

40 DOBRODINCI

42 FOTORIPORT

Mladý MISIONÁR

Ročník XX., č. 3

Vydávajú seminaristi SVD
v Bratislave

Adresa:

Misijný dom Arnolda Jansseno,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava - Petržalka

e-mail:

mladymisionar@gmail.com

Internet:

www.mladymisionar.sk

Na čísle spolupracovali:

P. Karol Bošmanský,
Frť. Stanislav Orečný, Frť. Peter Fillo,
Frť. Tomáš Gerboc, Frť. Matej Reiner,
Frť. Juraj Begany, Frť. Juraj Petrovič,
Frť. Robin Joseph, Frť. Michal Vrták,
Frť. Gorazd Kohút, Frť. Milan Toman;

Jazyková úprava:

Vladimír Hanuliak

Grafika časopisu:

Milan Toman, SVD

Grafika obálky a plagátu:

Tomáš Gerboc, SVD

Foto plagátu:

Archív Centro Aletti

Foto obálky:

Tomáš Gerboc, SVD

Kresba:

Michal Žák

Cena za časopis:
dobrovoľný príspevok

Tlačiareň: Ultraprint, s.r.o.

KOMU SOM PODOBNÝ ... Komu sa chcem podobat'?

Text: Tomáš Gerboc, SVD; Foto: T. Gerboc, SVD; Lukáš Poláčik;

Takmer pred rokom som dostal jednu otázku. Bola z tých jednoducho-zložitých, ktoré o nás veľa povedia: „Ak by si sa mal k niečomu, či niekomu prirovnat', čo - alebo kto by to bol?“

Nechápal som, kam touto otázkou mieri pýtajúci a nevedel som rýchlo odpovedať. Z detstva si pamätám, že som vždy chcel byť ako Winnetou (toho asi poznáte). Neskôr bol mojím veľkým „vzorom“ Mark Messier (kanadský hokejista a dlhoročný kapitán NY Rangers). Potom to asi boli nejakí historici, ktorým som sa síce nechcel podobat', ale túžil som po rovnakej kariére ako mali oni. A nakoniec nastalo aj obdobie, kedy som si pripadal skôr ako slepec Bartimej, ktorý potrebuje najskôr uzdraviť a až potom môže kamsi kráčať a čosi robiť. Až potom sa môže kýmisi stať. A tak som chcel byť Bartimej.

Túto otázku som dostal niekedy na jeseň minulého roka. Bolo to krátko po duchovných cvičeniach, obnovení reholných sľubov a uvedomení si, že takto o rok budem skladat' doživotné sľuby. A vtedy som začul i krásnu odpoveď na túto, v podstate Ježišovu, otázku: „Komuže prirovnám ľudí tohto pokolenia? Komu sú podobní?“ Zaznela v jednom z listov, ktoré napísal sv. apoštol Pavol svojim drahým do Korintu. Zaujímavé je, že „odpoveď“ zaznieva hneď po pasáži, v ktorej

nás Pavol upozorňuje, že sme údmi Kristovho tela a ako Jeho údy, máme aj konať i žiť. A nasledujú slová, ktoré pozná hádam už i malé dieťa:

„Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá; nezávidí, nevypína sa, nevystatuje sa, nie je nehanebná, nie je sebecká, nerozčuluje sa, nemyslí na zlé, neteší sa z nepravosti, ale raduje sa z pravdy. Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží. ... A tak teraz ostáva viera, nádej, láska, tieto tri; no najväčšia z nich je láska.“

Poznáte ich, však? Boli ste na svadbe, kde ste ich počuli a možno sami čakáte na chvíľu, kedy budete mať svadbu a budú vám ich čítať. O tomto snívate alebo si ich možno ešte z vlastnej svadby pamätáte. Možno ste si ich i sami čítali v Písme.

Keď sa Kristus pýta, komu by prirovnal ľudí na svete, chce podľa mňa počuť práve túto odpoveď. Chce počuť i vidieť, že práve tieto Pavlove slová žijeme. Že mŕtve slová z jedného listu ožili práve v nás a v našom živote. Chce počuť moju, áno moju i tvoju odpoveď: „Ja, Tomáš, ja Janka, ja Katka, či ja

Michal som trpezlivý, dobrotivý, nezávidím, nevypínam sa, nevystatujem. Nie som nehanebný, sebecký, nerozčulujem sa, nemyslím na zlé, neteším sa z nepravostí. Naopak, ja sa radujem z pravdy."

Aké jednoduché a aké zložené. Aké krásne a aké náročné. Pripodobňovanie sa, teda rast, čosi vyžaduje. Pripodobňovanie sa, teda nariadenie na nejakým cieľom, nie je bez obety. Pripodobňovanie sa, teda kladenie na seba nárokov, je beh na dlhú trať. Ale takto predsa trénuje i Messi, keď chce byť najlepší futbalista. Takto trénoval Demitra, či Šatan (dokonca i môj obľúbený Mark Messier) a stali sa takmer „dokonalými“ hokejistami. Ak by ste sa opýtali Martiny Moravcovej, ktorá má z rôznych svetových podujatí vyše šesťdesiat!!! medailí, asi by poradila presne to isté - tréning. A vlastne asi nie. Poradila by tvrdý tréning!

Ak sa chceme podobať Kristovi, je najvyšší čas začať trénovať. Možno nemusíme mať hneď všetkých pätnásť vlastností dokonalejšej lásky. Možno nám dnes postačí jedna... A zajtra si k nej môžeme pridať ďalšiu. Možno do konca tohto týždňa budeme mať len dve, a to i napriek tomu, že sme ich chceli mať sedem. Viete si priatelia predstaviť, ako by sa mohol zmeniť náš život s takýmto arzenálom? Ako by sme dokázali životom denne kráčať a bojovať bez toho, aby sme zabíjali? Bez toho, aby sme ničili? Bez toho, aby sme pokorovali?

Namiesto toho by sme trpezlivosťou prekonávali nedočkavcov, ktorí denne proti nám broja. Dobrotou by sme vyhrali nad záškodníctvom a prajnosťou nad závisťou. Pred pokorou a jednoduchosťou by museli kapitulovať tí, ktorí sa nad nami vypínajú a vystatujú. Čistota srdca by nechala ďaleko za sebou nehanebnosť a radostné zdieľanie všetkého čo máme, predovšetkým Krista, by zaskočilo sebeckosť. Radostné a pokojné potľapkanie po ramene a úprimný úsmev by odstavili protivníka a jeho zlosť rovnako veľkou silou, ako túžba milovať zaháňa myšlienky na zlobu a hriech. Pravda by odstavila do ofsajdu nepravosť a radovala by sa v nás, či vlastne Kristus by sa radoval v nás. Vyzbrojení týmito jedenástimi milosťami, kristovým brnením, by sme dokázali omnoho účinnejšie a bez pochybovania všetko znášať, veriť, dúfať, no predovšetkým všetko v živote vydržať. Prečo? Pretože by sme boli podobní Kristovi! Pretože by sme boli plní lásky. A kto je plný lásky? Veď predsa Kristus! Hmmm, podobať sa jemu ... kto by nechcel.

Priateľu, chceš byť podobný Kristovi? Medituj a konaj. Nie len medituj. Nie len konaj. Ale medituj a konaj! A tak verím, že ak sa ťa raz Ježiš opýta komu by si sa prirovnal, budeš môcť povedať: „Ja ... som Pane dobrotivý ... ja som Pane trpezlivý ... ja Pane nezávidím ... ja sa Pane nevypínam ... JA PANE, SA SNAŽÍM ŽIŤ LÁSKU“.

Ak sa chceme
podoba
Kristovi,
je najvyšší as
za a
s trénovaním.

Európske stretnutie seminaristov SVD

Text: Michal Vrták, SVD; Foto: archív SVD;

Od 9. do 14 septembra sa konalo formačné stretnutie v poľskom Pieniężne. V tomto poľskom mestečku blízko ruských hraníc (Kaliningradská oblasť) sa nachádza poľský seminár pre študentov SVD. Zišlo sa tam 30 seminaristov SVD z troch provincií (Slovensko, Maďarsko, Poľsko) a régie Ural (Rusko, Bielorusko). Slovensko malo zastúpenie v podobe 10 seminaristov, prefekta P. Thomasa a P. provinciála Jána Halamu. Dôvodom na stretnutie blízkyh provincií je okrem iného; lepšie uvedomenie si našej medzinárodnej pôsobnosti, spoznanie miest, kde pôsobí naša rehoľa i jej histórie v blízkom okolí. V neposlednom rade je to čas na trochu intelektuálneho rastu vďaka prednáškam, ktoré sú v anglickom jazyku. Hlavné témy

boli misiológia, religionistika a súčasné výzvy SVD vo svete. Príspevky k jednotlivým témam si pripravili spolubratia, ktorí v danej oblasti pôsobia na univerzitách (najmä na Katolíckej Univerzite v Lubline) alebo v rámci našej rehole zastávajú úrad, pri ktorom sa danej problematike venujú. Takou osobou je aj zonálny koordinátor pre Európu, P. Peter Dušička, ktorý na tomto stretnutí vystúpil s príspevkom: *Spoločnosť Božieho Slova a jej prínos k misiám v 21. storočí*. Toto v poradí 2. stretnutie seminaristov sme ukončili nedelnou svätou omšou v Misijnom dome sv. Vojtecha. Sme veľmi vďační za milé prijatie a pohostinnosť, ktorej sa nám u našich poľských spolubratov dostalo a veríme, že im to budeme môcť niekedy v budúcnosti oplatiť.

Mnohí možno ani nepoznajú meno tohto štátu, ležiaceho na severozápade od Juhoafrickej republiky. Pôvodne sa táto krajina menovala Juhozápadná Afrika. Namíbiu pôvodne spravovala Juhoafrická republika. Namíbijská republika získala samostatnosť až v roku 1990. Na západe hraničí s Atlantickým oceánom, na severe sa nachádza Angola a Zambia a na východe Botswana. Južnú hranicu krajiny s JAR tvorí rieka Orange. Pobrežný pás pri Atlantickom oceáne tvorí neobyčajne suchá púšť Namib, po ktorej nesie krajina meno. Vo vnútrozemí sa nachádzajú náhorné plošiny a nad nimi sa vypínajú horské masívy do výšky 2000 m. n. m.

NAMÍBIA

Text: P. Karol Bošmanský, SVD

Foto: archív SVD; hdwallpapersinn.com; jennieandjez.wordpress.com;

Podnebie Namíbie je teplé a veľmi suché. Vo vnútrozemí od novembra do apríla je obdobie dažďov. V zimnom období sú noci pomerne chladné, ale dni sú príjemne hrejivé.

Z histórie je známe, že pôvodní obyvatelia boli Sanovia (Krováci) a Damarovia (Hotentoti). Neskôr sem prišli ľudia jazykovej skupiny bantu, ku ktorým patria dnešní Ovambovia, Kavangovia a Herenovia. V roku 1884 ovládalo Namíbiu Nemecko, ale už v priebehu I. svetovej vojny okupovala krajinu Juhoafrická únia. V tom čase dostala krajina pomenovanie Juhozápadná Afrika. Po II. svetovej vojne /1949/ Juhoafrická únia pripojila Namíbiu ku svojmu územiu ako provinciu a úplnú nezávislosť získala krajina až v roku 1990.

Namíbia s rozlohou takmer 825 tisíc km² je rozdelená do 13 regiónov, ale má len 2,3 milióna obyvateľov. (2013) Hlavné mesto

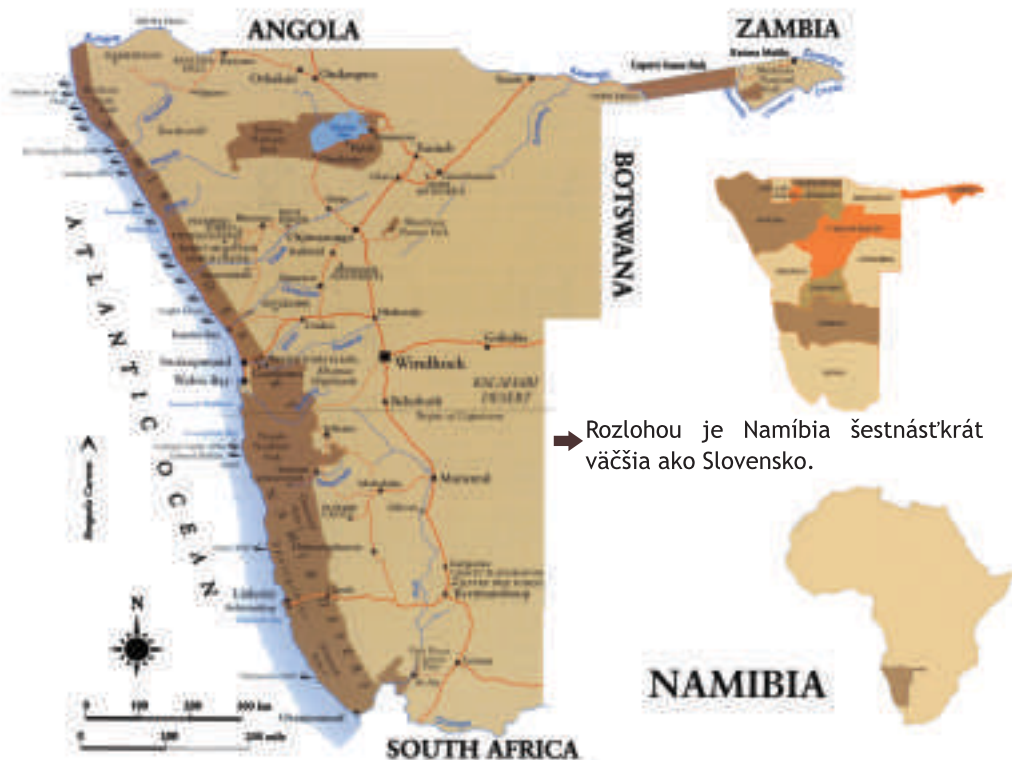
je Windhoek s 300 000 obyvateľmi.

Ako uvádza kardinál Tomko, prví tu ohlasovali evanjelium protestantskí misionári. Bolo to v čase, keď Namíbia bola nemeckou kolóniou. Katolícki misionári prišli až v roku 1896, ale voľnejšie pracovať mohli len v severnej časti krajiny. Po prvej svetovej vojne Nemecko muselo opustiť Namíbiu a tak sa zlepšila misijná činnosť v celej krajine. Práve na severe mali nemeckí katolícki misionári veľký úspech a tak tam v roku 1926 zriadili apoštolský vikariát so sídlom vo Windhoeku. Na juhu krajiny bolo treba čakať na podobné zriadenie až do roku 1949. V roku 1980 menovala Svätá Stolica jedného z prvých piatich domorodých kňazov za biskupa a tak sa posilnila evanjelizácia a jej činnosť. Misijný rozvoj na severe krajiny umožnil postupne vytvoriť jednotlivé diecézy. V tom čase sa vytvorilo

veľa misijných staníc a farností. Evanjelizácia tu už v druhom storočí svojho trvania preniká nielen do šírky, ale aj do hĺbky.

Namíbia má bohaté nerastné zdroje vrátane diamantov, uránovej rudy, zinku, a medi. Nerastné bohatstvo tvorí 90% vývozu. Poľnohospodárstvu sa venuje asi 35% obyvateľov. Hlavná činnosť sa prejavuje v chove hovädzieho dobytky a oviec, pretože sú pre to vhodné podmienky.

Hlavným zdrojom potravy je kukurica, proso a zelenina. Dôležitý je tiež rybolov v Atlantiku. Krajina nemá skoro vôbec žiadny priemysel aj keď má rozvinutú dopravnú infraštruktúru železníc, ciest, prístavov a letísk. Cestovný ruch sa rozvíja najmä v posledných 20 rokoch. Záujem vzbudzujú parky, pobrežie, pôvodná etnografia i kultúra. Pre Európana je tu prijateľná klíma. Namíbia je cieľom expedičných i komerčných cestovných kancelárií.

➔ Rozlohou je Namíbia šesťnásťkrát väčšia ako Slovensko.

Zaujímavosti:

V Namíbií objavili v 200-metrovej hĺbke zdroj pitnej vody. Obrovský rezervoár pokrýva územie s rozlohou 2 800 km². Podľa odhadov zásoby pitnej vody môžu vydržať až na 400 rokov.

Na toto územie dopadol aj doteraz najt'ažší meteorit nájdený na Zemi. Volá sa Hoba a váži úctyhodných 60 ton.

Jednou z atrakcií Namíbie je Kostrové pobrežie známe ako najväčší lodný cintorín. Je pomenované podľa vybielených veľrybích kostier a názov vystihujú aj stovky vrakov lodí rôznych veľkostí, ktoré v hustej hmle uviazli na pobreží.

Raj poľovníkov. Tak by ju označili tí, ktorí túžia po vzácnej trofeji antilopy Kudu alebo svini bradavičnatej, ktoré sa tu vyskytujú vo veľkom počte. Raritou nie je ani stretnúť sa s niektorou z majestátnych mačkovitých šeliem.

V krajine na 10 000 obyvateľov pripadajú len traja lekári.

Oficiálny názov:
Republic of Namibia

Hlavné mesto:
Windhoek

Úradný jazyk:
angličtina
(do roku 1990 aj nemčina
a afrikánčina)

Rozloha:
824 292 km²

Susedia:
Angola, Botswana,
Južná Afrika, Zambia

Mena:
namíbijský dolár (NAD)

Priemerná dĺžka života:
47 rokov u mužov a 42 rokov
u žien 42 rokov

Náboženské zloženie:
80 až 90 % kresťanov
(50 % evanjelikov, 14% kato-
líkov, 6 % stúpcov
holandskej reformačnej
cirkvi, 5% anglikánov, a iní)

Rozhovor s ...

Spracoval: Michal Vrták, SVD

S Petrom sme sa stretli túto jar v Mexiku, kam prišiel na jazykový kurz španielčiny (jeden z dvoch oficiálnych jazykov Spoločnosti) a s ochotou mi odpovedal na pár otázok.

Mohol by si našim čitateľom opísať, ako to bolo s tvojím duchovným povoláním?

Za svoje povolanie ďakujem rodičom, ktorí ma od detstva viedli k Bohu. Už ako 5-ročný som začal miništrovať. Okrem rodičov veľkú zásluhu na mojom povolání má tiež bývalý správca farnosti v Terchovej, P. Jozef Šabo SVD, ktorý pre nás, miništrantov, organizoval rôzne duchovné aktivity, aj keď mu za to hrozilo väzenie. Ako vieme, počas komunizmu oficiálne neexistovali rehoľné spoločnosti a tak, keď som uvažoval o du-

chovnom povolání, rozhodol som sa vstúpiť do kňazského seminára, kde som súčasne tajne vstúpil do Spoločnosti Božieho Slova.

Ako prebiehala tvoja formácia v SVD?

Ráno sme mali prednášky v seminári. Raz týždenne sme sa poobede stretávali pri formácii s verbistami. V tom čase tajne vlastnili dom v Bratislave, v ktorom bývala jedna pani, priateľka verbistov. Ona vlastne spravovala dom, aby to nebolo režimu podozrivé. Tam prebiehal aj môj noviciát. Náš novicmajster,

P. Karol Benovic SVD, dochádzal do Bratislavy z Veľkých Levár a ako som už spomenul, raz týždenne sme sa s ním stretávali v spomínanom dome. Boli sme taká skupinka 6 seminaristov - verbistov.

Ako to bolo s твоjím misijným určením a prácou na PNG?

Dostal som misijné určenie na Slovensko s možnosťou troch rokov misijnej skúsenosti na Papue Novej Guinei. Pred ukončením tejto skúsenosti som požiadal provinciálne vedenie na Slovensku o predĺženie. Tri roky som totižto považoval za veľmi krátke obdobie na to, aby som mohol skutočne "zavohnať" misijnému životu. V roku 1996 som odišiel zo Slovenska do Austrálie na šesť mesačný kurz angličtiny. V júli 1997 som prišiel do provincie PNG. Prvé dva roky som pôsobil ako kaplán vo farnosti Kuli, po ktorých ma spravili farárom vo farnosti Minj, kde som pôsobil až do ďalších štúdií v Kanade (2002 - 2005). Po návrate som pracoval v interdiecéznom seminári Dobrého Pastiera. Prvé dva roky som bol dekanom štúdií a od 2008 do 2011 som bol rektorom seminára. Počas celého obdobia som v seminári vyučoval sviatosti vo všeobecnosti, sviatosti kresťanskej iniciácie a metodológiu.

Po roku 2010 som cítil potrebu duchovnej aj osobnej obnovy a poprosil som o zmenu misijného určenia, čomu generalát vyhovel. Dostal som určenie do austrálskej provincie, menovite do Melbourne, kde som začal vyučovať sviatosti na Yarra Theological Union.

Bolo pre teba osobne prekvapením menovanie za generálneho prokurátora?

Samozrejme. Pretože som si uvedomoval, že určite existujú ľudia lepšie pripravení ako ja. Ale zároveň to bola pre mňa výzva urobiť čosi viac pre Spoločnosť.

P. Peter Dikoš, SVD

pracuje na generaláte Spoločnosti Božieho Slova v Ríme od decembra 2012. Má na starosti záležitosti medzi Spoločnosťou a Vatikánom.

Po zmene režimu v Česko-Slovensku sa Spoločnosť vrátila k systému skladania sľubov podľa predpisov kanonického práva, ktoré vyžaduje, aby každý člen reholnej spoločnosti pred tým, ako sa rozhodne zložiť doživotné sľuby, bol najmenej tri roky v dočasných sľuboch. A tak aj P. Dikoš, napriek ukončenému štúdiu v kňazskom seminári, nemohol zložiť doživotné sľuby, pretože bol iba v prvých reholných sľuboch. Slovenská provincia SVD ho poslal na dvojročné štúdiá kanonického práva do Ríma. Ako svoje prvé misijné určenie dostal Slovensko s trojročnou praxou na Papue Novej Guinei, ktorá mu na jeho žiadosť bola predĺžená o ďalšie 3 roky. Pred koncom praxe ho požiadal provinciál PNG, aby zostal pracovať na ostrove, čo prijal a pôsobil tam spolu 15 rokov. Vzdelanie si doplnil doktorátom z kanonického práva v Kanade, po ktorom sa vrátil späť na Papuu Novú Guineu. Na začiatku roka 2011 bol požiadaný vyučovať sviatosti na univerzite v Melbourne predmet, ktorý vyučoval aj v interdiecéznom seminári Dobrého Pastiera na Papue Novej Guinei. V roku 2012 bol menovaný za generálneho prokurátora SVD.

→ Pri katedrálnom chráme v Guadalajare.

V čom spočíva tvoja práca v Ríme?

Je to do väčšej miery administratívna práca. Do mojej kancelárie prichádzajú dokumenty, ktoré sa týkajú našich spolupratov, zvlášť tých, ktorí prechádzajú rôznymi osobnými problémami. Mojou úlohou je predkladať ich dokumenty jednotlivým dekastériam Vatikánu: najviac Kongregácií pre klérus, Kongregácii pre zasvätený život a Kongregácii pre doktrínu viery.

Uvediem príklad: spoluprat, ktorý žiada o laicizáciu, musí predložiť prostredníctvom kancelárie generálneho prokurátora množstvo dokumentov Kongregácii pre klérus. Mojou úlohou je zozbierať tieto dokumenty. V priemere ide asi o 80 stránovú dokumentáciu v rozličných jazykoch (najviac angličtina a španielčina), ktorú musím spracovať a zosumarizovať do správy štyroch až piatich strán. Táto práca môže byť niekedy náročná na psychiku. Prichádzam totiž do kontaktu s dokumentáciou spolupratov, ktorí zanechali kňazský život a žiadajú o povolenie oficiálne sa kresťanský zosobašiť, alebo s dokumentáciou spolupratov, ktorí chcú opustiť Spoločnosť a stať sa diecéznymi kňazmi, alebo s dokumentáciou spolupratov, ktorí prechádzajú krízou povolania

a žiadajú exkluáciu (istý čas mimo Spoločnosti na rozmyslenie a zváženie svojho povolania). Samozrejme, najsmutnejšou oblasťou mojej práce sú kauzy sexuálneho zneužívania maloletých.

Čo sú z tvojho pohľadu najčastejšie príčiny, pre ktoré spolupratia žiadajú laicizáciu, resp. odchod zo Spoločnosti?

Vo väčšine prípadov je to zanedbanie osobnej modlitby, nedostatok času na osobné stretnutie sa s Bohom v tichu osobného dialógu. Ak sa začne zanedbávať táto oblasť kňazského života, skôr alebo neskôr začnú pochybnosti o povolani. Ak sa v čase týchto pochybností nespamätáme, ak si neuvedomíme, že zanedbávame základ nášho povolania, ktorým je modlitba, môžeme prísť do štádia, kedy celý zasvätený život zavesíme na klinec. V modlitbe sa totižto naplníme Bohom a nachádzame zmysel nášho povolania. Ak my sami nevlastníme Boha, nemôžeme ho dať ľuďom, ktorým slúžime.

Čo by si odkázal mladým spolupratom alebo tým, čo svoje povolanie rozpoznávajú?

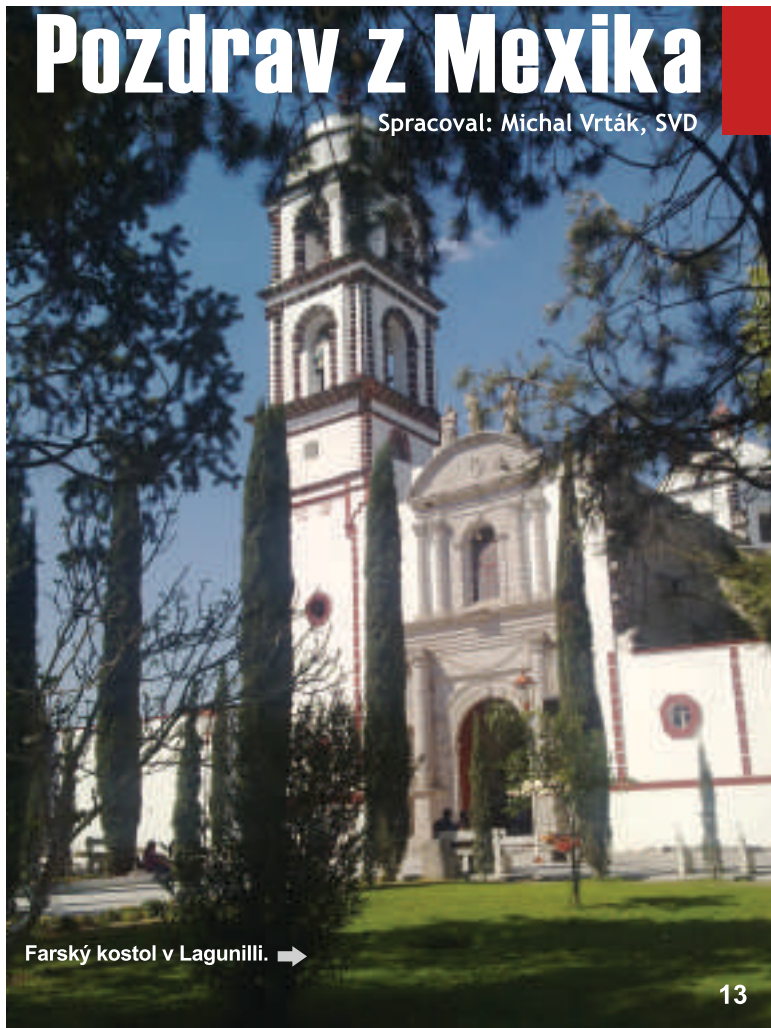
Aby si uvedomili, že každé povolanie je jedinečné a každý z nás inak pracuje na tom povolaní. Čo je najdôležitejšie si uvedomiť, je totižto skutočnosť, že základom každého povolania je Kristus a jeho volanie, ktoré chceme nasledovať a pripodobniť sa jeho spôsobu života. Evanjelizácia a misie nie sú ani tak o tom, ako dokážeme kázať a rozprávať o Bohu a Kristovi, ako skôr o tom, ako Ho dokážeme zosobniť v našom osobnom živote. Pretože to, v čo najviac verí dnešný človek, je **osobné svedectvo**, osobná skúsenosť s Bohom.

Ďakujem ti za rozhovor a v modlitbách vyprosujem pevné nervy a pokojnú myseľ v plnení tvojich úloh v Ríme.

Pozdrav z Mexika

Spracoval: Michal Vrták, SVD

Farský kostol v Lagunilli. ➔

Zdravím čitateľov Mladého misionára z Mexika...

Aj keď viem, že tieto riadky budete čítať v čase, keď ja už v tejto krásnej a miestami poriadne horúcej krajine nebudem, rozhodol som sa napísať pár slov o mojej skúsenosti z Mexika a farského života. Od môjho príchodu do Lagunille som sa usiloval pre Európana pochopiť nepochopiteľné a milovať ľudí bezvýhradne takých akí sú. Nevieť nakoľko sa mi to podarilo, ale viem, že ich snaha uľahčiť mi ťažké prvé mesiace zmenila mňa. Asi aj to je úlohou tejto mini-misijnej skúsenosti. Pochopiť, že na misiách nerobím to čo chcem, ale to, čo je práve potrebné. A keď sa stane, že sa skríži to čo je potrebné s tým čo chcem ... tak to je radosť. Asi by som mal napísať niečo poetickéjšie ako zakončenie predchádzajúcej vety, ale pravdou je, že v takých situáciách som vďačný Bohu, že mi dal radosť z práce, ktorú je potrebné urobiť.

Počas môjho pastoračného roku som zažil kadečo. Niečo som načrtnol v predchádzajúcich listoch. Od pochopenia, že veľa vecí nikdy nepochopím, cez pastoračné povinnosti, pri ktorých si na Slovensku nevieme predstaviť inú osobu ako kňaza, až po „normálne“ niekoľko hodinové návštevy u farníkov. Je zaujímavé vidieť ako veľmi ľudia pociťujú prítomnosť rehoľníkov ako niečo výnimočné. Aj keď ono to tak trochu výnimočné je. V krajine kde niet dostatok kňazov robia viaceré činnosti laici. A tak mne ako laikovi rehoľníkovi sa dostalo práce skutočne požehnané. Aj keď to niekoľkokrát bolo zložité a cítil som sa byť po 10 hodinách na cestách medzi jednotlivými komunitami ako žuvačka 10 hodín žutá, no tá radosť ľudí, ktorí v porovnaní so Slovákmi nič nemajú ma dobíjala chuťou do práce. Viem, že by sme mali rovnako oduševnene pracovať aj keď sa nám nedostáva vďaka alebo aspoň nejakej spätnej väzby, ale podpora farníkov je ako vietor do

➡ Hraná krížová cesta
 ⬅ v komunite Cerritos.

➔ Pred slávením sv. omše
v jednej z našich komunit.

➔ plachty, ktorý nás poháňa vpred. Urobiť to-
to alebo ono pre ľudí, no nie z povinnosti,
ale z lásky, ktorou som milovaný aj ja sám
od počatia. Ved' Kristus pre nás z lásky uro-
bil tak veľa. A k tomu vlastne mierim. Za ta-
ký duchovný vrchol môjho pastoračného
roku by som označil Velkú noc. Nielenže je
to najväčší sviatok, aký v Cirkvi slávime, ale
tu v Lagunilli aj najdlhší, čo sa týka hodín
„v teréne“. Asi najnáročnejšia bola piatková
päťhodinová krížová cesta v našej komunite
Cerritos. Treba však povedať, že napriek
nesmiernej horúčave a dĺžke (ako v hodi-
nách tak i v kilometroch), bola dosť vysoká
účasť. Po krížovej ceste zmorený a upotený
zástup sa roztratil a na piatkové obrady
a adoráciu kríža zostalo v kostole pár de-
siatok našich skalných veriacich (po 5 hodi-
nách ma už asi nemali chuť počúvať). So-
botná radosť zo vzkrieseného Krista bola
završená blahodárnym spánkom, keď som sa
do postele dostal už o pol tretej ráno. O päť
a pol hodiny neskôr sme slávilí Velkonočnú

nedeľu, po ktorej nasledovali spoločné ra-
ňajky. Bolo to vyčerpávajúce, ale akosi som
vtedy nemal pocit, že potrebujem extra od-
dych. Človek prežíva skvelý pocit naplnenia,
keď vie, že pracuje tam, kde je to skutočne
potrebné.

Čo sa ďalších mojich povinností a služieb
počas pastoračného roku týka; bol som zod-
povedný za spolu-koordinovanie nášho far-
ského mládežníckeho stretka a za výpomoc vo
farnosti pri nejakých tých sláveniach, poh-
reboch a iných službách (výpomoc znamená,
že kňazi mohli vziať inú pastoračnú úlohu).
Veľa aktivít pre mladých mimo katechéz sa tu
však nerobí. Farnosť jednak nemá zakúpenú
ani jedinú loptu, či stolovú hru (táto oblasť
je pomerne chudobná) a čo sa turistiky týka,
tú sme skúsili zorganizovať iba raz, pretože
toto Slnko vám nedovolí si túru vychutnať.
Najmä ak najbližší tieň je od vás 3 kilomet-
re... Ešte som sa venoval miništrantom z nie-
ktorých našich komunít. K tomu sa viaže aj
jedna vtipná historka. Keď som po 9 me-
siacoch španielčiny nastúpil na moju pas-
toračnú prax ešte sa mi občas poplietli neja-
ké tie slovíčka. V nedeľu máme sv. omše aj
s kadidlom, ktoré si musí pripraviť miništrant
na to určený 15 min pred omšou. Keďže
Mexičania radi hovoria, že my Európania
máme hodinky, ale oni majú čas, takmer ni-
kdy neprišli miništranti načas. V jednu nedeľu
prišiel miništrant nejaké 3 minúty pred om-
šou a ja som v rýchlosti na neho zavolať vetu,
o ktorej som si chvíľu myslel, že znamenala
asi toto: „Bež rýchlo dozadu a zapál ten
uhlík“... Avšak keď sa ostatní miništranti a
kostolníčka začali smiať, uvedomil som si, že
som namiesto „el carbón“ - ten uhlík, použil
slovo „el cabrón“, čo je spisovne samec kozy,
ale vo voľnom preklade by to v slovenčine
bolo skôr „ty hovádo“... Nuž aspoň viem,
aké to je keď sa nejakému cudzincovi pošmykne
jazyk na slovenčine.

Zo začiatku som v listoch na Slovensko aj
do Mladého misionára obchádzal tému chu-
doby. Jednak preto, že každá chudoba je iná

➔ Keďže cestu sa tu rozhodli
postaviť neskôr ako narástli tieto
stromy, tak ich jednoducho obišli...

Posviacky domov ➔ počas Veľkonočného týždňa v Iztaquayo.

a potreboval som sa o nej to či ono dozvedieť a tiež preto, že som nevedel ako to napísať. Keď som študoval na UNAM-e, v škole nám povedali, že na uliciach hlavného mesta žijú dva milióny detí bezdomovcov. A je to zvláštny pocit uvedomiť si, že keby ste každému bezdomovcovi (vo veku od 0 do 15 rokov) chceli prispieť jedným pesom (1 mexické peso = 0,06 Eura) potrebovali by ste bezmála 113 000 EUR, čo moje vreckové trochu prevyšuje... Aby ste mi rozumeli, v mojom okolí neumierajú ľudia od hladu, aj keď nemajú práve prebytok jedla, ale ako sa hovorí u nás, trú núdzou. Lenže to čo my nazývame chudobou, oni volajú život. A ja som im nesmierne vd'ačný, že ma aspoň trochu naučili hľadiť na život očami komunity. Kým totiž tunajšia komunita funguje, tak pomáha a o život ako taký sa nik nestrachuje. Komunita sa postará, aby mladí, ktorí na to majú rozum mohli študovať aj v ďalekých mestách na univerzitách. Fungujúca komunita sa zide

po nedelnej omši aby prediskutovala, kto tento týždeň potrebuje pomoc, kto potrebuje aby ho navštívili, sami alebo so sviatosťou a kto potrebuje nejakú zbierku po záplave alebo inú fyzickú pomoc. To, že som sa mohol naučiť mnoho nového, je aj vďaka tejto skúsenosti. Totiž k výpomoci vo farnosti patrili aj návštevy u starších a chorých veriacich. Tam si človek naplno uvedomí prepych rómskych osád na Slovensku. Ale sľúbil som si, že nebudem porovnávať neporovnateľné, tak sa ospra-vedľujem. Chcel som iba, aby sme si uvedomili, že už dávno nepatríme medzi chudobné krajiny, aj keď sa tak občas možno cítime. A cítime sa tak možno aj preto, že naša komunita nefunguje...

Za všetkých mojich učiteľov o živote a chudobe vyberiem jeden príklad: doňu Carmen, ktorá pracuje priamo v Lagunilli. V lete oslávila 40 rokov, má 4 deti a 15 rokov šporí na kúpeľňu. Tento rok môžu

konečne začať pristavovať k domu miestnosť 2x2 metre, kde bude sprcha a WC. Podotýkam, že ona i jej muž celý čas pracujú, ale nemôžu si dovoliť platiť žiadne súkromné poistenie (penzijné alebo zdravotné) a tak keď prestanú pracovať nebude žiadna penzia a keď zostanú chorí prídu o väčšinu úspor alebo sa musia zadŕžať, pretože z vlastnej skúsenosti viem, že lieky sú tu drahšie ako u nás. Carmen sa nestažuje, že život je ťažký. Hovorí, že život na rozdiel od nej nemá nadváhu. Vraví, že zo životom je to ako s peniazmi; až človek im dáva prívlastky. A keď prídu ťažké chvíle, najlepšou

zbraňou Mexičanov ako proti nim bojovať, je klebetenie. Vtedy sa totiž hovorí o problémoch iných. Naši farníci doslova milujú klebety, ale vždy sa smejem, keď pri ich hovorení na začiatku alebo na konci rozprávania dodajú: „Ale veď kto by tomu veril“ alebo „Toto sa hovorí, ale isto to nie je pravda...“, aby náhodou niekoho neurazili. Takí sú, moji milovaní Mexičania.

Na záver by som vás chcel poprosiť: Modlite sa za Mexiko a modlite sa za bohatých sveta, aby vo svojich chudobných krajinách našli poklad. Pretože to oni sú.

Michal, SVD

↓ Doña Amada, ktorá mi v Lagunilli pomáhala s miništrantmi.

↓ Osviežujúci nápoj v Guadalajare.

↓ S farníkmi: Maritza, Carmen a José.

Sv. Arnold Janssen

Roky učiteľstva

Spracoval: Juraj Begany, SVD

Dňa 15. augusta 1861 som bol vysvätený za kňaza a môj miestny biskup ma poslal do Bocholtu, kde sa nachádzala malá škola, ktorá mala štyri nižšie triedy. Toto mestečko malo iba 5000 obyvateľov a leží len 3 kilometre od holandských hraníc. V tejto škole som strávil celých dvanásť rokov a práve tieto roky jednotvárnej činnosti ma formovali. Do školy sme boli prijatí ja a kňaz Johannes Walden. Tento kňaz bol o päť rokov starší, ale už mal za sebou aj tri semestre filozofie v Berlíne. A nielen to! Bol viac rokov vychovávateľom v grófskych a kniežacích rodinách. Páter Walden sa stal rektorom a ja s titulom spolurektora som vyučoval predmety, ktoré si mesto zvlášť žiadalo od tejto školy. O pár rokov na to, v roku 1867, bola naša malá škola vymenovaná za vyššiu meštiansku školu, čím dostala oprávnenie vydávať vysvedčenia. To samozrejme prinieslo potrebu viac učiteľov a mne boli odobrané mnohé predmety z tých, ktoré som vyučoval. Kvôli mojej presnosti a starostlivosti som však nebol až tak obľúbeným učiteľom. Napokon to sami dobre poznáte. Keď chcete, aby boli žiaci

dobre naučení, nikdy nebudete pre nich príjemnými učiteľmi. V škole som dostal aj prezývku. Volali ma „Malý pán“. Prečo? Moja výška bola 1,65 m a bol som štíhlejšou postavou. Mnohí ma považovali za chorľavého, ale pravdu povediac prvýkrát som bol chorý až ako 40-ročný. Napriek svojej náročnosti som sa svojím študentom snažil robiť čo najzaujímavejšie prednášky. Zhromažďoval som pre nich rôzne zbierky, ako napríklad aparáty pre hydromechaniku, pre náuku o zvuku, o teple, o magnetizme... V paleontológii boli zastúpené fosílie z rôznych geologických útvarov a k tomu veľká botanická kolekcia z vyše 100 preparátmi, dokonca aj s malým krokodíлом.

V roku 1865 som vstúpil do Apoštolátu modlitby. Tento modlitebný spolok bol založený jezuitmi vo Francúzsku a rozšíril sa do mnohých krajín. Páčil sa mi život v tomto spolku, a preto som sa rozhodol nielen plniť povinnosti, ktoré z neho plynuli, ale ho aj rozširovať a napísať malú brožúrku s názvom: Spolok apoštolátu modlitby na cvičenie sa v prosiacej modlitbe k láskavému Srdcu nášho Spasiteľa Ježiša Krista. Prvé vydanie tejto malej brožúrky malo 5000 exemplárov a bolo

do jedného roka vypredané. Druhé prepracované vydanie bolo vytlačené na jar v roku 1867 v náklade 15 000 kusov.

V lete v roku 1867 som vykonal svoju prvú veľkú cestu do zahraničia. Navštívil som Paríž a Ars - miesto, kde pôsobil sv. Ján Mária Vianney. Z tohto miesta som si priniesol aj kúsok dreva zo spovednice tohto svätého pastiera. V roku 1869 som dostal vymenovanie za diecézneho rektora Apoštolátu modlitby. Toto bolo momentom, keď som si začal viac uvedomovať potreby misii vo svete a že sa musíme modliť o milosť návratu pre tých, ktorí odpadli od viery. Preto som v roku 1870 začal písať svoje príručky pre spoločné modlenie. Od biskupa Konráda Martina Spederborna som dostal povolenie šíriť túto knižku, pretože, ako on sám povedal: „Sú v nej dobré a zdravé modlitby pre poučenie v cirkevnom duchu.“ Začal som v nej zdôrazňovať Najsvätejšiu Trojicu, pretože ona musí žiť v našich srdciach i v srdciach všetkých ľudí. Neskôr som vydal ďalšiu knižku modlitieb k sv. Jozefovi.

Po 8 rokoch práce v Apoštoláte modlitby som sa stal novým kaplánom

u sestier uršulínok v Kempene. Kempen bolo mesto známeho autora knihy Nasledovanie Krista, Tomáša Kempenského. Z tohto obdobia si pamätám ešte jeden dôležitý okamih, zamýšľal som vydávať mesačník „Malý posol Božského Srdca“. Mal to byť misijný časopis, ktorý sa mal zaoberať misiami v Európe, ale taktiež misiami medzi pohanmi. Môj prvý výtlačok mal 1000 exemplárov. Sám som si začal uvedomovať, že je viac a viac potrebné uskutočňovať zahraničné misie medzi pohanmi. Neskôr sa práve tieto misie stali jedinou témou tohto časopi-

su. Ponúkal som čitateľom rôzne informácie o krajinách aj mimo náš kontinent. Časopis obsahovo prinášal obsiahne zemepisné informácie ako flóru, faunu, etnografiu a na tomto pozadí som sa názorne snažil prinášať reálny život misionára. Každé číslo som začínal modlitbou a ňou som ho aj končil. „Prosíme ťa najmä, aby si vzbudil veľa svätých mužov, zapálil horlivosť veriacich, požehnal pôsobenie misionárov a odstránil temno rozprestierajúce sa nad veľkými zemami svorným spolupôsobením všetkých tvojich detí...“ Súčasne s časopisom Malý posol Božského Srdca som vydával aj štvor-

stránkový modlitebný listok Živý ruženec, ktorý založili bratia dominikáni, do ktorého som sa zapísal aj ja v roku 1864. Ružencové listy boli súčasťou časopisu a mali byť horlivou pohnútkou pre modlitbu za misie. Úmysly pri Živom ruženci som sa snažil viacej rozvíjať a začali sme sa modliť za černochoch v Afrike, za Čínu, za Japonsko... A preto aj teba, milý čitateľ, prosím, modli sa za pokoj vo svete, modli sa za tých, ktorí Evanjelium ešte nepoznajú, ale aj za tých, ktorí naň zabudli.

Čo mi chceš

Pane

povedať?

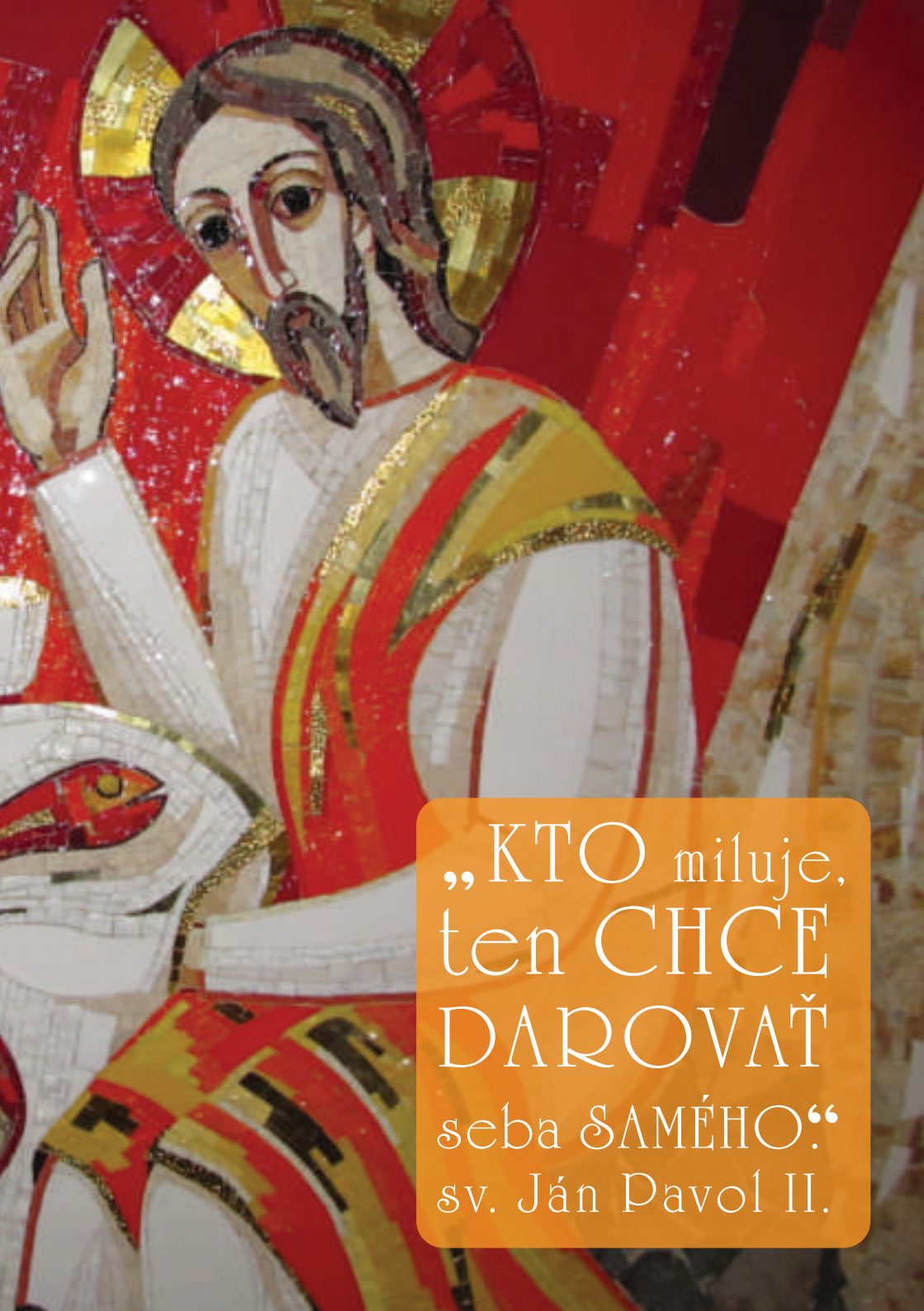

Spracoval: Juraj Begany, SVD;
Foto: Archív Centro Aletti;

Svätý Arnold Janssen, zakladateľ troch rehoľno-misionárskych spoločností, sa snažil vo svojom živote neustále hľadať a byť vnímavý na Božiu vôľu. Meditácia, čítanie Božieho slova, návšteva Najsvätejšej Sviatosti alebo byť len v tichu. Divili by ste sa tomu, ale v tomto všetkom je možné stretnúť Boha. A nielen v tom, ale i v mnohom inom.

Moji študenti. Počas obdobia jedného mesiaca som dostal možnosť stráviť čas v našom Generálnom dome a navštevovať Pápežský orientálny inštitút Centrum Aletti v Ríme. V inštitúte prebieha mnoho aktivít a jednou z nich je výroba mozaík. P. Marko Ivan Rupnik SJ, so svojím tímom umelcov, neustále dennodenne trávia čas nad vytváraním sakrálnych obrazov. Tieto obrazy potom ozdobujú interiéri kostolov a kaplniek. Naozaj je veľmi silné vstúpiť už len do malej kaplnky zdobenej mozaikami. Za

„KTO miluje,
ten CHCE
DAROVAŤ
seba SAMÉHO.“
sv. Ján Pavol II.

zmienku stojí aspoň povedať, kde je možno nájsť takéto mozaiky vo väčšom prevedení: Bratislava - Katedrála Svätého Šebastiána, Kostol Svätého Pia v San Giovanni Rotondo, Ružencová bazilika v Lurdoch, sanktuárium Najsvätejšej Trojice vo Fatime, alebo Kaplnka Redemptoris Mater vo Vatikáne či mnohé iné.

P. Marko na margo výroby mozaík hovorí: „Pred týmito obrazmi sa budú ľudia modliť, pretože sa budú nachádzať v kostoloch. Ľudia budú pred obrazmi hľadať vzťah s Bohom, so Spasiteľom a to v rôznych životných situáciách.“ A skutočne, už počas môjho krátkeho obdobia v Centre Aletti som si

kládol otázku v rozmere modlitby: „Čo mi chceš Pane teraz, dnes, práve v tomto okamihu povedať?“. Človek už hneď po niekoľkých dňoch pochopí, kde sa nachádza a čo robí. Každú chvíľu beriete do rúk kameň či kameň a rozmyšľate čo z neho bude. Bez modlitby túto prácu nevydržíte. Stojíte pred niečím väčším ako obrazom. Blahoslavený Fra Angelico, patrón umelcov, hovorí: „Kto chce zobrazovať sväté veci, sám musí sväto žiť.“

Prvé dni v Centre Aletti som sa učil ako pracovať s kameňom alebo ako ho správne sekať. O pár dní som sa dostal do ateliéru, kde sa práve pripravovali tváre Krista

Farby dávajú svedectvo o svetle.

Bez svetla nevidno farby.

Svetlo zaisťuje život.

A umenie chce svedčiť o živote.

P. Marko Ivan Rupnik, SJ

a svätých do kostola v Brazílii. Ja som začal pracovať na mojej prvej mozaike. Bola to ryba (ICHTYS) - symbol Ježiša Krista. Neustále mi bola zdôrazňovaná a opakovaná táto myšlienka - symbol Krista. Dostal som inštrukcie, čo mám robiť a ponechala sa mi slobodná voľba prejavu pre moju prácu. Mozaiku som ukončil približne po jeden a pol týždni a nasledoval rozbor mojej práce. Moja učiteľka Renáta a P. Marko hľadali chyby, ale aj môj talent. Potom som začal pracovať na novej rybe, ktorá už obsahovala presné parametre a usporiadanie kameňov. **„Mozaika musí mať v sebe silnú dynamiku prvkov. Musí vytvárať napätie, aby tak dielo bolo vždy živé“** (P. Marko Rupnik, SJ).

A začala ešte náročnejšia práca ako pred tým. Do ruky som dostal ďalšie nástroje, aby som mohol kamene presne do detailu vybrusovať. Prečo? Na tejto rybe som sa učil podklady pre vytváranie rúk a tvári, pretože na nich by nemali byť vnímateľné jednotlivé kusy kameňa. **„Keď si všímame tvár na mozaike, nemáme si všímať materiál. Prečo? Lebo tvár je výrazom človeka. Keď stretnem človeka, ktorý ma má rád, nevnímam na jeho tvári mäso, ale všímam si jeho lásku, pretože láska prežiaruje hmotu aj telo“** (P. Marko Rupnik, SJ).

Som vďačný za čas strávený v Centre Aletti a verím, že mi táto skúsenosť bude dobrým povzbudením pre ďalšiu prácu i pre môj duchovný život.

Moja učiteľka Renáta
pri výrobe oblečenia
Panny Márie ➡

Hlava sv. apoštola Jána do kostola v Brazílii ↓

↑ Vyrábam Rybu (ICHTYS)

„Kvety a plody“ na strome nášho povolania

Text: Stanislav Orečný, SVD;
Foto: Lukáš Poláčik;

Drahí priatelia, v posledných troch číslach nášho časopisu sme uvažovali o povolani, ktoré sme prirovnali k ovocnému stromu. V dnešnom zamyslení sa budeme venovať poslednej téme z tejto série.

Na krátku chvíľu sa vráťme k predošlým článkom, kde sme premýšľali o koreňoch, stonke a listoch stromu nášho povolania. Koreňmi sú dôvera a vernosť Bohu. Skrze ne sa zakoreňujeme v Bohu a žijeme z Neho a s Ním. Z koreňa vyrastá stonka, ktorou sú v povolani modlitba a sviatosť. Zvlášť skrze ne si budujeme osobný vzťah s Bohom, pretože jedine On môže dať vzrast a zrelosť nášmu povolaniu. Zo stonky vyrastajú listy a listami stromu nášho povolania sú pokoj a veselosť. Naše povolanie potrebuje pokoj a veselosť nielen prijímať, ale ich aj vytvárať pre druhých, aby sme tak vzájomne dozrievali v zdravom ovzduší.

A teraz podme teda k posledným dvom prvkom, ktoré nám ešte chýbajú a ktoré sú

navzájom veľmi úzko prepojené: kvety a plody.

Dáte mi iste za pravdu, keď poviem, že kvety sú na strome tou časťou, na ktorú sa najradšej pozeráme. Plody sú zasa tou časťou, ktorá je pre nás najchutnejšia a väčšinou aj najužitočnejšia. Kvety používame na potešenie blížneho, na výzdobu priestoru či ku gratulácii. Hlavnou funkciou kvetov na ovocných stromoch je však niečo viac: kvety zabezpečujú jednak vznik a vývin semienok, a jednak ich ochranu. Z kvetu vznikne plod. Plody taktiež chránia semienka, no zabezpečujú aj ich výživu a uľahčujú ich rozširovanie, aby z nich mohli vzniknúť nové generácie ovocných stromov.

Čo teda predstavujú kvety na strome nášho povolania? Iste to je niečo, z čoho musí vyžarovať vnútorná sila, ktorá dáva nášmu povolaniu istú vonkajšiu krásu. Sila, ktorá spolupracuje pri „tvorbe“ nových povolaní, pri ich rozpoznávaní a dozrievaní, a jednak ich pomáha aj chrániť. Napadá vám niečo? Áno, je to svedectvo vlastného života, o tom, že žijeme s Bohom, že On je náš Pán, ktorému chceme celkom a úplne patriť a nasledovať Ho. Ak naše povolanie nekvitne svedectvom o našom živote s Bohom, nevyvíka vonkajšou krásou a nenapomáha pri dozrievaní nových povolaní, pretože nemá žiadnu alebo len veľmi slabú vnútornú silu. Často je totiž problém, že naše povolanie nekvitne svedectvom o Bohu, ale o nás samých. Na začiatku zapustíme zdravé korene, vyrastie pevná a rozkonárená stonka plná zdravých listov. Potom si však začneme namýšľať, že takýto strom je našim úspechom. A tak vykvitnú kvety, ktoré sa z diaľky zdajú pekné, no zblízka sa ukážu ako nepríťažlivé. Nie je škoda takéhoto stromu, ktorý tak krásne dozrieval, a nakoniec „ochorel“ pri kvitnutí? Isteže je. Preto je nevyhnutné žiť v pokore. Teda v pravde o sebe samom. Nádherným príkladom pokory, vzorom ako zdravo a krásne vykvitnúť je

Ján Krstiteľ. Písmo o ňom hovorí: „Bol človek, ktorého poslal Boh, volal sa Ján. Prišiel ako svedok vydať svedectvo o svetle, aby skrze neho všetci uverili. On sám nebol svetlo, prišiel iba vydať svedectvo o svetle“ (Jn 1,6-8). Na základe biblického svedectva môžeme povedať, že Ján Krstiteľ bol vplyvný muž, veď kolí sa obrátili na jeho kázanie. A predsa nesklzol do toho, aby svedčil o sebe. Vedel totiž, že len svedectvo o živote s Bohom je kvetom povolania, z ktorého sa zrodia zdravé plody.

Uvažujme ešte o plodoch nášho povolania. Vieme, že z ovocných stromoch sú pre človeka najdôležitejšou i najchutnejšou časťou plody. Jeme ich, či už ako čerstvé, alebo zavárané vo forme kompótov alebo lekvárov. Taktiež využívame aj semenka na pestovanie nových stromov (to je však trochu zložitejší proces). Uvažujme, že čo sú plody v našom povolaní? V prvom článku, kde sme hovorili o koreňoch povolania, som napísal, že ovocím či plodom povolania je služba. A to je niečo, čo si vyžaduje našu aktivitu. No nie každá aktivita je aj službou. Služba, ktorá je plodom povolania, ku ktorému povoláva Boh, je služba preniknutá láskou, radosťou, pokojom, zhovievavosťou, láskavosťou,

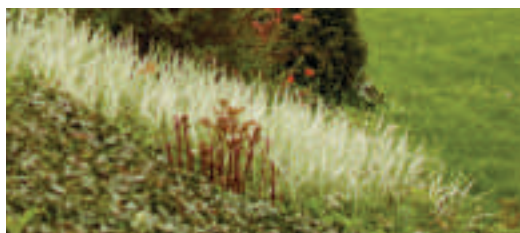
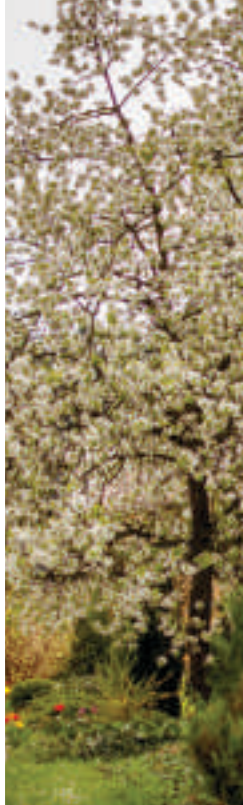

„Chcem ešte vyrozprávať, (o ňom) som uvažoval, lebo som plný nadchnutia (ako proroci). Vypočujte ma, zbožní synovia, vyhľadajte do plodu ako ruža, sadená pri vodných tokoch! Vydávajte zo seba úbeznú vôňu ako jemné kadidlo, rozvíjajte svoje kvety ako alie a vydávajte vôňu, zazelenaňte sa utešene a spievajte spoločnú pieseň, zvelbujte Pána pre jeho diela!“ (Sir 39,16-19)

dobrotou, vernosťou, miernosťou a zdržanlivosťou (porov. Gal 5,22-23). Pravá služba teda pramení v Bohu a v intenzívnom živote s Ním. Služba nezištná a zameraná na dobro druhého. Služba, rovnako ako svedectvo života, pomáha druhým rozpoznať ich životné povolanie, chrániť ho a rozširovať ho všade okolo seba.

Vidíme teda, že kvety a plody sú navzájom úzko spojené. Ako z dobrého kvetu vznikne dobrý plod, tak z autentického svedectva o živote s Bohom sa rodí pravá služba, ktorej prameňom je Boh. Drahý bratia a sestry v Bohu, Darcovi a starostlivom Ochrancovi každého povolania. Zo srdca vám prajem a vyprosujem všetkým nám, aby sme svoje

povolanie žili v Bohu s Bohom, aby sme tak svojím životom svedčili všade o Ňom a navzájom si slúžili. Nech nás k tomu inšpirujú slová Pána Ježiša, ktoré povedal svojím apoštolom po Poslednej večeri: „Toto je moje prikázanie: Aby ste sa milovali navzájom ako som ja miloval vás. Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov. Vy ste moji priatelia, ak robíte, čo vám prikazujem. Už vás nenazývam sluhami, lebo sluha nevie čo robí jeho Pán.

Nazval som vás priateľmi, pretože som vám oznámil všetko, čo som počul od svojho Otca. Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste išli a prinášali ovocie a aby vaše ovocie zostalo; aby vám Otec dal všetko, o čo ho budete prosiť v mojom mene. Toto vám prikazujem: Aby ste sa milovali navzájom“ (Jn 15,12-17).

* * *

Naša služba, akcie a iné správy

Štúdium v Írsku

Predstavení našej Spoločnosti si uvedomujú, že k všeobecnému vzdelaniu, ktoré získame v škole, je pre nás misionárov potrebná aj dobrá znalosť cudzích jazykov. A tak, ako to už počas našej formácie býva, každoročne niekoho z našej komunity vyšlú na jazykový kurz do Írska, aby vylepšil svoje vedomosti z anglického jazyka. Tohto roku som bol vyslaný ja.

Spracoval: Matej Reiner, SVD

Po prilete na letisko v Dubline som v letiskovej hale hľadal niekoho, kto bude mať tabuľku s mojím menom. Vedel som totiž, že niekto po mňa príde, lebo inak by mnoho študentov do školy určite netrafilo. Trochu som ostal v pomykove, keď som prešiel všetkých ľudí s tabuľkami a moje meno nefigurovalo ani na jednej z nich. Potom však do letiskovej haly vstúpil starší pán, ktorého som si ihneď všimol. A keď z obalu vytiahol papier s mojím menom, tak som si vydýchol a povedal som si, že môj kurz sa môže začať. Počas cesty som si nevedel zvyknúť na to, že v Írsku, (tak ako aj v Anglicku, Austrálii, Bermudách, Indii, Indonézii, Zimbabwe, atď...) jazdia autá po opačnej strane cesty, ale už po 2 týždňoch som sa naučil ako správne prechádzať cez cestu :-)

Štúdium bolo dosť náročné, ale vďaka skvelému prístupu učiteľov bolo zábavné i ľahko pochopiteľné. Po úvodnom rozdeľovanom teste som sa ocitol v triede s kňazmi,

rehoľnými sestričkami, elektrotechnikom, kameramanom a ďalšími ľuďmi z celého sveta. Veľmi ma zaujalo spoznávanie kultúr a zvykov ľudí rôznych profesií zo všetkých kútov sveta. Všetci nevedomky reprezentovali svoje krajiny svojím správaním, obliekaním či prízvukom, s ktorým vyslovovali anglické slová. Takto som hneď vedel, kto je Poliak, Španiel či Talian. Po bežných vyučovacích hodinách nasledovali voliteľné prednášky a exkurzie, ktoré som navštevoval nielen kvôli získaniu vedomostí, ale aj pre spoznanie ľudí, ktorí boli okolo mňa, pričom pri komunikácii a praktizovaním som si mohol najlepšie osvojiť to, čo som sa naučil. S brazílskym spolužiakom sme si osvojili metódu: „hovoriť a počúvať, počúvať a hovoriť“. Učiteľia nám nielen dopodrobna vysvetľovali látku, ale pravidelne nás zásobovali domácimi úlohami, ktoré boli pre nás každý deň nachystané na celkom slušnej kôpke papierov. Hneď v prvý týždeň som sa spolu so spolubratmi z našej Spoločnosti zúčastnil na kňazskej vysviacke

spolubrata Johna z Číny, ktorý študoval v seminári v Írsku a dostal misijné určenie Indonézia. Bola to prvá kňazská vysviacka niekoho zo spolubratov v Írsku po mnohých rokoch a tak to bola v provincii veľká slávnosť.

Nasledujúcu nedeľu, nás, spolubratov zo Spoločnosti Božieho Slova, ktorí sme boli na kurze, vzal P. Jack pôsobiaci na Papue Novej Guinei na „malú prechádzku.“ Hneď poobede sme nastúpili do auta a boli sme prekvapení, keď zastal v dedinke na pobreží, kde sa narodil. Odtiaľ sme mali už len kúsok k moru. Z tejto „malej nedeľnej prechádzky“ sme sa vrátili v neskorých večerných hodinách. Počas jazykového kurzu sme s učiteľmi niekoľkokrát navštívili aj hlavné mesto Írska, Dublin. Taktiež sme navštívili aj najzápadnejšie pobrežie Írska, neďaleko prístavu Portmagee, ktorý susedí s Atlantickým oceánom, odkiaľ boli natiiahnuté prvé telegrafické káble medzi Amerikou a Európou.

Ďakujem všetkým, ktorí mi umožnili byť na tomto jazykovom kurze a verím že nadobudnuté skúsenosti využijem v budúcnosti na väčšiu česť a slávu Božiu.

➔ Náš Misijný dom, respektíve hrad v meste Roscommon.

➔ Spoločné foto na západnom pobreží Írska.

Duchovné cvičenia pre seminaristov SVD

Text: Martin Ligač, SVD

➔ Spoločné foto vo dvore nášho Misijného domu vo Vidinej.

Ako už býva zvykom, týždeň pred skladaním sľubov, sa seminaristi Spoločnosti Božieho Slova, odobrali na pár dní do ticha, aby tak opäť prehĺbili svoj vzťah s Bohom a vykonali si duchovné cvičenia v noviciáte Spoločnosti Božieho Slova vo Vidinej. Tento

rok sa ich zišlo 11. Pomáhal im v tom P. Ján Štefanec SVD, ktorý celé cvičenia viedol. Témou obnovy bola VERNOSŤ. Jednalo sa o vernosť v rôznych sférach duchovného života ako napríklad vernosť Bohu, povolaniu, eucharistii a pod.

Vysviacka

Text: Gorazd Kohút, SVD

Túžba sa stala skutočnosťou. Dobré dielo, ktoré Duch Boží začal v srdci nášho spolubrata Juraja Cibulu, sa 20. júna stalo ešte viditeľnejším. Vkladaním rúk Mons. Viliama Judáka, nitrianskeho sídelného biskupa, a konsekračnou modlitbou sa Juraj stal kňazom. Vysvätený bol vo farskom kostole Nepoškvrneného počatia Panny Márie v jeho rodnej dedinke Rybany. Juraj už ako kňaz koncebroval pri sv. omši. Na záver svätej omše udelil prítomným svoje požehnanie. Taktiež po svätej

omši vystieral svoje ruky osobitne nad tých, ktorí prišli prosiť o Božie milosti plynúce z novokňazského požehnanja.

V rodných Rybanoch slúžil Juraj v nasledujúci deň svoju prvú svätú omšu. Odvtedy so stále živou horlivosťou predsedá eucharistickému sláveniu a svojimi príhovorami odovzdáva zúčastneným radostné posolstvo evanjelia.

Misionárovi Jurajovi vyprosujeme veľa Božích milostí a požehnanja.

↓ Novokňaz P. Juraj, SVD
s gratulantkou Emkou.

Misijné prázdniny Domaníža 2014

Text: Juraj Petrovič, SVD

Dobré veci treba opakovať a, ak sa dá, urobiť ich ešte lepšími. Preto sa aj tento rok konali v Domaníži misijné prázdniny pre deti a mladých prevažne zo spoločenstva pri Kostole sv. Arnolda Janssena v Petržalke. Témou bola tento rok Svätá rodina. Začínalo sa hrou v dedine, pri ktorej každá skupinka dostala 3 zemiaky, ktoré mala s dedinčanmi zameniť za čo najzaujímavejšie predmety. Výsledkom bola napríklad sada podložiek pod pivové poháre, plyšové hračky, či žuvačky. Ale nás samozrejme viac zaujal kúsok torty, či marhulový kompót. Deti mali možnosť pripomenúť si, čo všetko je hladný človek schopný urobiť pre získanie jedla. Museli napríklad hľadať jedlo (cukrik) v miske plnej

múky len s pomocou svojej tváre, ktorú si predtým namočili vo vode. Taktiež si mohli vyskúšať jedenie paličkami na japonský spôsob - pre prípad, že sa niekedy v Japonsku ocitnú. Túrou na hrad Lietava sme si pripomenuli putovanie Sv. rodiny do Egypta. Nechýbal florbalovo-futbalový turnaj, kde mali dievčatá a chlapci možnosť zahrat' si v kombinovaných družstvách. Otestovali sme misionárske zručnosti aj našich 2 misionárov pôsobiacich na Kube: PP. Radka Kottru a Lukáša Mizeráka, tým že sme si spoločne zahráli futbal. Počas jedného slnečného popoludnia nám Lukáš na oplátku sprostredkoval život na Kube prezentáciou o svojej misii. Starší účastníci si mohli každý večer vypočuť zamyslenia o Sv. rodine, nad ktorými mohli uvažovať pred spaním. Žážitkov bolo určite neúrekom. Na niektoré sa len tak ľahko nezabúda, ako napr., keď dievčatá oblievali chalanov vodou a pod. No na to sa už radšej opýtajte ostatných účastníkov. Veď nás tento rok bolo už vyše päťdesiat!

Ďakujeme všetkým mamičkám, oteckom a animátorom, ktorí nás v tábore sprevádzali i tým, ktorí nás akokoľvek podporili.

→ Animátorka Mirka
a Frt. Donie, SVD.

Zážitok z prázdnin

Pripravil: Robin Joseph, SVD

V živote je len pár nezabudnuteľných a neopakovateľných chvíľ. Mne sa jedna taká stala počas týchto letných prázdnin, na ktoré som sa veľmi tešil. A to nielen kvôli tomu, že už bude pokoj od učenia a skúšok, ale hlavne preto, že po dva a pol roku v zahraničí (na Slovensku) som zamieril domov do Indie. Let z Viedne do Abudabi trval 6 hodín. Tam som 3 a pol hodiny čakal na letisku na prestup a odtiaľ som rovnaký čas (3 a pol hodiny) letel do prímorského mesta Kochi v Kerale. Po necelých trinástich hodinách cesty som konečne vystúpil na indickej pôde s pocitom že India je iná. Moja India je krásna, ale je to krajina priepastných kontrastov.

Letné prázdniny som strávil skoro celé u rodičov v Kumily v indickej Kerale. Je to malé mesto, okolo ktorého sú krásne hory a lesy s výskytom slonov a tigrov. Od júna do septembra je v Indii obdobie dažďov, ktoré sa volá „monzún“. Takže skôr ako letné som mal dažďové prázdniny. Veľmi som sa tešil na toto obdobie. S rodičmi a mojimi súrodencami sme často chodili na

prechádzky do prírody. Rozprával som im o Slovenku, o tunajšej kultúre, ľuďoch, jedle a ďalších veciach, ktoré som tu spoznal. Okrem toho som cestoval po Indii na miesta, kde majú verbisti formačné domy pre seminaristov a do komunit, kde verbisti pracujú. Moje cestovanie malo okrem návštevy spolubratov aj ďalší cieľ. Túžil som pri cestovaní medzi komunitami lepšie spoznať Indiu, aby som Vám mohol po návrate na Slovensko o nej porozprávať. V našich seminároch som urobil prezentáciu o mojich zážitkoch zo Slovenka a azda som aj viacerých inšpiroval, aby prišli na Slovensko na misie alebo ako OTP študenti na skúsenosť. Ten čas, ktorý som venoval v Indii rodine, verbistom a kamarátom, bol krásne prežitý. Okrem návštev a ciest, musím povedať, že som aj oddychoval. Prázdniny však ubehli ako voda v divokej rieke až nakoniec prišiel čas rozlúčiť sa a vrátiť sa späť na Slovensko. Ja sa teraz už viem akotak odtrhnúť od domova, ale nikdy to nie je ľahké.

- ➔ Hlavný seminár SVD v meste Pune, štát Maharastra.
- ➔ Tohoroční diakoni SVD s novými misijnými určeniami.

- ➔ Západné pobrežie v Kerale.
- ⬇️ Pútnické centrum sv. Juraja v Kerale.

Seminaristi SVD na slávnosti Narodenia Panny Márie. ↑

↓ Malý seminár SVD v štáte Kerala.

↓ Chýbali mi bryndzové halušky :) ↓

↓ Usilovní študenti v našom malom seminári.

Cyklopúť do Ríma alebo letná výprava zálesákov

Text: Juraj Petrovič, SVD

S partiou „zálesákov“ (tak sa volá stretko dospievajúcich chalanov stretávajúcich sa na fare Daliborko v Petržalke) som 21. júna dopoludnia mal tú česť vyraziť na bicyklovú púť do Ríma. Na takú tú veľkú „bicyklovačku“, ktorá sa stala naplnením môjho detského sna :)

Putovali sme pod vedením animátora zo stretka Petra Meliška a nášho farára-spolubrata, P. Milan Bubáka.

Cieľom bolo dosiahnuť Rím, večné mesto, a súčasne vyprosiť potrebné milosti na realizáciu pastoračného centra vo farnosti.

Z misijného domu vtedy odchádzalo 11 cyklistov a dvaja členovia posádky sprievodného auta (P. Milan a dobrovoľník Peťo Kertys). Bol to dobrodružno-veselý, cestovateľský a v neposlednom rade aj duchovný zážitok. Počas cesty sme mali niekoľko jednoduchých prestávok strávených prehliadkou Benátok, kúpaním sa v Jadranskom mori, či duchovnou obnovou v Sacro Speco, kde sv. František (1. františkán) pustovníckym spôsobom života čerpal silu a milosti

➔ Na ceste do Ríma.

na ohlasovanie evanjelia. Počet dní strávených hlavne bicyklovaním bolo asi 10 a týždeň sme pobudli v samotnom Ríme. Celá akcia trvala približne 21 dní. Bicykle dorazili do misijného domu autom 11. júla spolu so 4 členmi výpravy. Iní prišli letecky už o deň skôr alebo naopak tí, čo išli stopom, neskôr. Bola to nezabudnuteľná skúsenosť spoločenstva ľudí, ktorí sa vždy podržali a tiež spoločenstva s Bohom, ktorý nám okrem iného každý deň prostredníctvom P. Milana vybavil príjemné prenocovanie, ktoré nebolo vopred dohodnuté. Ďakujem všetkým zúčastneným aj tým, čo nás hmotne, či duchovne podporovali.

➔ Púť do Ríma si vyžaduje starostlivosť o dušu.

Cez počítače k divadlu :-)

Spracoval: Peter Fillo, SVD

➔ Univerzita v Bonne.

Letný semester, už minulého školského roku som strávil v Nemecku. Cez program Erasmus som sa dostal na Univerzitu do Bonnu, kde som absolvoval niekoľko predmetov z nášho štúdia teológie. V marci, ešte pred začiatkom semestra, som sa zúčastnil intenzívneho jazykového kurzu nemčiny. Po dlhej prestávke bolo potrebné, aby som si ju zopakoval. Na spestrenie kurzu sme si mohli vybrať aj rôzne semináre a medzi inými aj seminár „Divadlo v teórii a v praxi“. Ja som si radšej vybral semináre na zlepšenie slovnej zásoby a gramatiky a doteraz si pamätám, ako som si povedal, že divadlo by bolo pre mňa utrpením, keďže herecký talent som v sebe ešte zatiaľ neobjavil.

Asi po dvoch týždňoch prišla za mnou učiteľka, ktorá viedla seminár z divadla a poprosila ma, či by som jej nevytvoril počítačový program, ktorý by sa použil pri divadle. V ponuke mali byť rôzne scény a pomocou tohto programu si mal divák zvoliť, ktorú scénu chce vidieť. Súhlasil som a začal programovať. Dohodli sme sa, že presné funkcie programu doladíme na seminároch a tak som začal chodiť na seminár o divadle. Asi na tretom stretnutí sa ma opý-

tala, či sa aj ja nechcem zapojiť do divadla. Keďže semináre vyzerali zaujímavo (trénovali artikuláciu, výslovnosť, vyjadrovanie rôznych emócií a viaceré postoje) nechal som sa prehovoriť a začal som sa učiť text. Vybrala mi scénu z Biblie, o múdrom rozsudku kráľa Šalamúna, kde kráľ podľa nezištnej lásky odhalí skutočnú matku.

Programovanie bolo pre mňa nakoniec ťažšie ako som čakal, predsa len som z toho za šesť rokov trochu vypadol. Veľa krát mi to nefungovalo tak ako som chcel a stále sa objavovali nové a nové chyby. Jednoducho povedané: bol som v strese. Viac krát som povedal Pánovi: „Bože, prečo mi to robíš? Asi som sa precenil, ale čo mám teraz spraviť? Prosím, pomôž mi.“ No mal som pocit, že Pán mi moc nepomáha. Ešte aj večer na generálke som objavil ďalšiu chybu. Bol som frustrovaný a mal strach, že môj program zlyhá. Nemali sme žiadnu alternatívu, nijaký plán B.

Nadišiel deň, na ktorý sme sa takmer dva mesiace pripravovali. Bolo 23. mája a môj program fungoval vynikajúco. Počas šiestich hodín, kedy prebiehali jednotlivé scény sa nevyskytol žiadny problém. Prišlo

➔ Pred Misijným domom Sv. Augustín s P. Mirom Kollárom a Jozefom Bištuťom.

veľa ľudí a myslím, že sa im to veľmi páčilo. Až vtedy som si uvedomil, ako mi Boh pomohol. Ja som chcel, aby program fungoval ihneď. Modlil som sa za to, ale on nefungoval. No práve kvôli tomu že nefungoval, práve preto, že sa stále objavovali nové a nové chyby, som ho vylepšoval a chyby odstraňoval, až nakoniec v tej najpodstatnejšej chvíli išlo všetko super. Boh nevyočul moju modlitbu tak ako som chcel, ale tak ako som potreboval. Respektíve, tak ako sme potrebovali všetci. Pane, vďaka ti za to. Vďaka ti za celý pobyt v Nemecku a za všetkých dobrých ľudí, ktorých si mi dal v Nemecku spoznať a ktorí mi veľmi pomohli. Ďakujem.

Syn arabského šejka sa rozhodol študovať na Slovensku. Po mesiaci píše domov: "Slovensko je krásne, ľudia sú tu príjemní a veľmi sa mi tu páči. Len sa občas trochu hanbím, keď prídem do školy svojím vrtuľníkom, zaparkujem pri škole a stretnem niektorého zo svojich profesorov a spolužiakov, ako vystupuje z električky. To je celkom trápne." Za pár dní mu príde šek na milión dolárov a krátko správa od rodičov: "Synu, nerob nám hanbu a kúp si aj Ty električku!"

Viete, ktorí športovci sú najpobožnejší? Cyklisti, pretože sa neustále starajú o to, aby mali v poriadku duše.

Študentov otec: Nikdy by som si nebol myslel, že študovanie stojí toľko peňazí. Študent: Veru oci, a pritom ja ani veľa neštudujem.

Syn píše rodičom list z letného tábora: "Ahoj rodičia! Dnes sme sa učili boxovať. Zubnú kefku, pastu, strojček a iné zbytočnosti vám posielam domov."

"Kapitán si po pol roku dá nastúpiť posádku:
- Výmena ponožiek!
- HURÁ !!!
- Diktujem: Mrkvička s Novákom"

Pripravil: Matej Reiner, SVD

ARNOLDOVA hádanka č. 12:

Presýpacie hodiny

Spracoval: Peter Fillo, SVD

Foto: Tomáš Gerboc, SVD

Misionár Rast'o bol sám na misijnej stanici a nanešťastie sa mu pokazili jediné elektrické hodinky ktoré mal. Začal hľadať v sklade a našiel tam dvojce staré presýpacie hodiny. Jedny sa presýpali 7 minút a druhé 11 minút. Problém bol, že misionár Rast'o varil obed a potreboval odstopovať práve 15 minút.

Mohol misionár Rast'o pomocou týchto dvoch presýpacích hodín odstopovať presne 15 minút? Ak áno, tak ako?

Odpoveď na príklad č. 11 - Stop fajčeniu

Keďže misionár Viktor vyfajčil vždy iba dve tretiny z cigarety jedna tretina cigarety mu ešte ostala. Z 27 cigariet tak mohol ušúľať 9 nových cigariet. Po vyfajčení týchto deviatich, keďže znovu vyfajčil iba dve tretiny z každej cigarety, si Viktor mohol ušúľať ďalšie tri nové. No a z posledných troch cigariet si mohol ušúľať ešte jednu cigaretu. Takže takýmto spôsobom vyfajčil misionár Viktor $27 + 9 + 3 + 1 = 40$ cigariet.

Správne odpovede zasielajte mailom na mladymisionar@gmail.com.

Zo správnych odpovedí vyžrebujeme jedného, ktorého odmeníme poukázkou do kníhkupectva v hodnote 10 eur.

Naši dobrodinci

Na časopis, podporu misijnej činnosti a formáciu misionárov prispeli:

Terézia Birešová, Bernadeta Balážová, Alojz Bednár, Klaudia Beniaková, Vlasta Bucanová, Janka Červená, Milka Chrenková, Slávka Gálová, Renáta Gašparíková, Gabriela Gajdočíková, Oľga Gerbelová, Katka Horníková, Mária Hudáková, Eva Hudáčková, Serafína Chlpíková, Marienka Chrenková, Valíka Karabinošová, Štefan Klúčik, Terézia Kováčiková, Florián Krajník, Jaroslav Krchňavý, Daniela Kroupová, Margita Kompasová, Mária Kubranská, Mária Kulichová, Mária Macáková, Ján Mazúr, Jozef Masaryk, Anna Mudlová, pani Nováková, Zuzana Pacurová, Milan Petič, Mária Pavlenová, Mária Pižgová, Ján Podstavek, Vladimír Rádi, Cecília Sabadošová, Renáta Smajdová, Peter Szucs, Elena Starinská, Iveta Srnčíková, Mária Šimková, Filip Šimiak, Mária Šišková, Štefánia Šuláková, Mária Tomková, Anna Urbaníková, Anna Ukropcová, Mária Valková, Ita Vítázová, Mária Vojtíčková, bohuznáma z Rybian, z Terchovej a z Lúčky pri Lipanoch, odoberatelia časopisu Posol z Rybian, Misijné združenie DS Stará Ľubovňa, modlitbové spoločenstvo Nitra a mnohí iní, ktorých mená z rôznych príčin nie sú zapísané v tomto zozname. Napriek tomu láska a podpora Vás všetkých sú určite zapísané v našich srdciach i v nebi.

Rodina: Balážová, Bartošková, Beganyová, Bištutová, Cenkerová, Dušičková, Danišová, Dudová, Filadelfiová, Forišová, Gerbocová, Gľovová, Hradileková, Halková, Habarová, Hanuliaková, Hudíková, Hudáková, Janičková, Kolumberová, Kompasová, Krmecová, Kottrová, Kucháriková, Mátková, Mizeráková, Omastová, Onuferová, Orečná, Sabatulová, Sochuľaková, Srníčková, Peštová, Pižgová, Purdeková, Romanová, Tkáčová, Tomanová, Vargová, Vašová, Vrtáková, Zat'ková.

Farnost': Branovo, Breznička (Veľká Ves), Bukovinka, Bystré, Čadca - Kýčerka, Dvory nad Žitavou, Hruštín, Lipany, Lipt. Mikuláš, Lokca, Markušovce, Močenok, Námestovo, Nedožery-Brezany, Nitra, Nová Baňa, Pezinok, Povážská Bystrica, Rybany, Borčany, Senica, Slovenská Ves, Stará Ľubovňa, Sniha, Štefanov nad Oravou, Tajov, Teplička nad Váhom, Terchová, Trstená, Vavrečka, Vranou nad Topľou, Veľká Hradná, Vidiná, Vojňany, Vrable, Výborná, Zázrivá, veriaci z kostola sv. A. Janssena z Krupinskej a dobrodinci z celej Českej republiky.

Všetkým darcom vyslovujeme Pán Boh zaplat'!

Ak by ste aj vy chceli podporiť našu misijnú činnosť, môžete tak urobiť šekom na našu adresu s heslom „na misijný dorast“ alebo na číslo účtu: **5032069988/0900**

Naša adresa:

Mladý Misionár,
Misijný dom Arnolda Janssena,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava.

e-mail:

mladymisionar@gmail.com

Web:

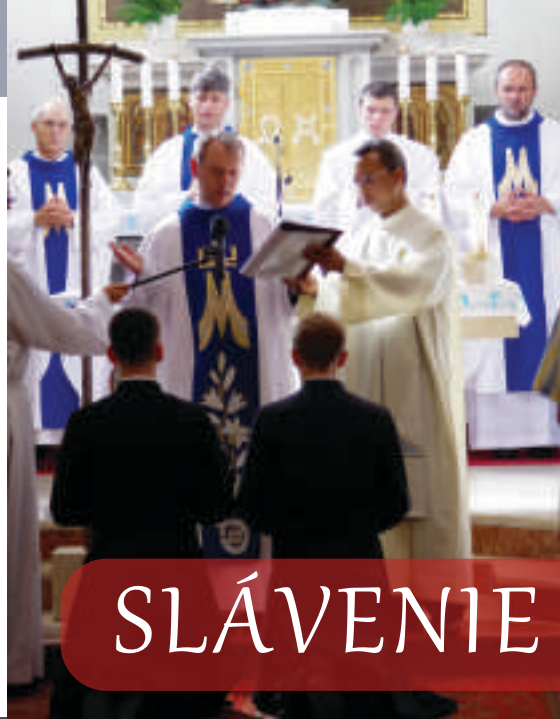
www.mladymisionar.sk

KRESBA NA ZAMYSLENIE

Foto: archiv SVD

SLÁVENIE

rehoľných sľubov

SPOZNAJ ŽIVOT
v misijno-rehoľnej spoločnosti
zblízka

DUCHOVNÁ OBNOVA

24. - 26. okt. 2014
Misijný dom Arnolda Janssen
v Bratislave

STRETNUTIE o životnom povolaní

pre mladých mužov
od 16 do 30 rokov;

viac info na mladymisionar.sk